

Eger Csillaga 50

EGER MELLETT

„Hol jó bort érezek, betérek;
Ne térnék hát Egerbe?
Ha ezt a várost elkerülném,
Az isten is megverne.”

(Petőfi Sándor: Eger mellett (részlet))

(Ezt a túrámat egy gyermekkori, egri barátom emlékének szentelem, akit a közelmúltban fiatalon veszítettünk el. Ha valaki ismerte, Virág Imrének hívták. Bár az évek során eltávolodtunk egymástól, és már a kapcsolatot sem tartottuk fent, életem egy meghatározó szakaszában, mint annyi más társamnak, Ő volt akire valamiért mindig fel tudtam nézni, Ő volt a mi csillagunk, amolyan igazi Eger Csillaga.)

7:30-kor indulok Eger történelmi belvárosából. Az utcák csendesek, a város még csak most ébred. Hűvös a reggel, de nem öltöztem túl. A Várállomás után, a reggeli napfényben fürödve, a távolban felbukkan a felénk magasodó hegy, az Eged. Szemet gyönyörködtető látvány. Ki tudja, életem során hányszor emeltem már rá tekintetemet, de soha nem tudok betelni vele. Rövidesen újra meghódítom magamnak. Bárhol is túrázzak külföldön vagy belföldön, ezt a megmagyarázhatatlan, különös, bizsergő érzést, soha, sehol nem éreztem még. Talán ez a szerelem. Halottam már ilyen kifejezést, hogy a „hegyek szerelmesei.” Na, ja!!!

Ahogy megszokott, amolyan magányos farkasként indulok. Az időjárást, a terepviszonyokat, a szintkülönbséget tekintve, amolyan kocogós (futós?) túrát tervezek. Nem ismerek remekebb élményt, mint a kora őszi pompás időben, önfeledten suhanni az ösvényen, a lombok alatt. Az utazás első szakasza azért társaságban telik el. Nagy örömmre szolgál, hogy sorra érem be ismerős túratársaimat, akikkel rövid ideig együtt haladunk. Találkozok végre egy „sráccal”, akivel 2007-ben volt egy emlékezetes közös túránk, s valahogy azóta sem sikerült összeakadnunk, pedig nagyon aktív túrázó. Megosztjuk egymással néhány élményünket. Egy-két remek túrára is meginvitál, mint a pl. Budai-hg.-ben rendezett „Piros” túra, ami nagyon jól esik. De hát társaságban van, engem pedig egy csalogató lejtő hív, hogy guruljak le a mélybe, aminek nem tudok ellenállni, így továbbrobogok. Bár rendszerint egyedül rohangászok az erdőben, mégis nagyon fontosak nekem ezek a találkozások, ezek az „érintések”, amik úgy érzem szinte többlet oxigénnel látják el „mitokondriumaimat”.

Szükségem is van erre többletre, mert éppen „kedvesem” hátán kapaszkodok felfelé. Körülöttem remek virágos kert, annyi Csillagószirózsát hintettek itt el, hogy az már szinte valószerűtlen. Visszaemlékszem gyermekkoromra, amikor először jártam itt egy április 4-i felszabadulási emléktúrán. Akkor hatalmas teljesítménynek éreztem feljutni a csúcsra, s nagyjából ennyi volt az egész kirándulás, és persze bőven beértük vele, többre semmiképpen nem vágytunk. Ha valaki akkor 52km-es túráról beszélt volna nekem... A hegy azért most ugyanolyan meredek mint akkor, az előttem haladó túratársak meg-megállnak, majd elengednek, végül már magam mögött tudhatok mindenkit. A hegy betöltötte komoly

osztályozó szerepét, „megbosszulja” az edzetlenséget. A növényzetet nézve egy történet jut eszembe, amit nem régen hallottam. Egy kisgyermeknek az Egedre kapaszkodás közben könnyíténi kellett magán. Keresett is egy félreeső helyet. Miután végzett, szólt az apukájának, hogy egy furcsa növényt látott az „illemhelyen”. Az apukája történetesen botanikus volt, s egy nagyon ritka bangó fajt talált meg így a hegyen, amit azelőtt még soha senki nem írt le itt. Egyébként én is ezt csinálom, ha utazok. Ha megállok az út szélén folyó ügyeket intézni, azonnal magamhoz veszem a masinát, és szinte mindig találok valamit. Az ember ilyenkor ösztönösen félreeső helyeket keres fel, amik időnként meglepetéseket rejtegetnek.

De közben felérek, és egy nagyon kedves fiatal pontőrrel találkozom, csokival is megkínál, amit az energiavesztésért pótlándó azonnal magamba tömök. Egyre jobb a hangulatom. Végre itt az áhított erdei kocogás. Hajrá egyedül!! De nem sokáig egyedül, mert megint beérem egy nagyon kedves túratársamat, akivel a 2007-es Eger Csillagát Várkúttól együtt hajtottuk végig. Most paradox módon ott folytatjuk, ahol abbahagytuk, mert az idei Kaptárkő 50-en, pont ezen a szakaszon előztem meg, csak épp az ellenkező irányba. Szóval mi általában valahol itt szoktunk találkozni. Jól elbeszélgetünk, de már megint bizseregni kezd a talpam. Ma valami bűvös cipő van rajtam, ami mindenáron rohanni akar, nem törődik velem, hogy én meg beszélgetni szeretnék. Kocogásra ingerlem társamat, aki remek futó, többször futottunk már együtt, de elhatározta, hogy ma csak kirándulni fog, így csak sétálgat a 25km-es távon, a remek időben. Ezt is meg tudom érteni. Én meg, de a cipőm sehogy sem, s végül ő győz, a lábbelím után rohanok, ami már messze jár előttem. Várkútig még megismerkedek egy túratárssal, aki az Egri Testedző Club tájfutó versenyzője és szervezője, és kortalanul, nagyon keményen nyomja előre, a Kövesdi kilátó előtt pedig egy szintén „nem kispályás” túratárssal, akitől elismerő megjegyzést kapok, amint lazán felfelé rohanva utolérem. Vele pl. arról beszélgetünk, hogy vajon megengedhetjük-e magunknak, hogy a hétvége egyik napját, úgy nagyjából a teljesítménytúrázásnak szenteljük. Nehéz kiszállni a mindennapok mókuskerekéből, de ennek éppen ez a lényege, hogy kiszálljunk. Nem arról van szó, hogy mindig ezzel foglalkoznánk, hiszen, mindnyájunknak megvan a tisztességes polgári foglalkozása, igazából az a való világ. Mégis úgy érzem, a sport segítségével a mindennapi élet kihívásainak is jobban eleget tudok tenni, eredményesebb leszek. Az „elvesztegetett” időt pedig sok minden máson be lehet hozni. Nem fordult például még elő velem, hogy egy sörrrel a kezemben egy kényelmes fotelból mondjuk egy „tizenkettő egy tucat” amerikai filmet néztem volna a TV-ben. Ez az én életembe nem fér bele, meghagyom másoknak. Most csak a magánéletet nézve, hétvégén soha nem nyírok füvet, nem mosok autót, s nem porszívózok stb. A kötelező háztartási robot nagy részét megcsinálom hétköznap, sokszor lehetetlen időpontokban, a hétvége a szellemi (szakmai is!), testi építkezésé és a társasági életé, vagy fejlesztésekre szánom, de nem a napi robotra. Na de hogy jön ez ide? Sehogy!

Szaladok hát tovább. Még a Völgyfő-ház előtt jóval végleg magamra maradok, elér a „hosszútávfutók magányossága” szindróma. A pontórtól, ami a sebességemet illeti, kapok egy dicséretet, ami igen csak legyezgeti a hiúságomat. Kezemben a zamatos szőlővel állok tovább. Az egyik megszokott „edzőpályámon” járok, ahol a rengeteg kő és gyökér ellenére már szinte behunyt szemmel is le tudnék száguldani. Találkozom egy kiránduló párral, valami nem kerek náluk, a hölgy láthatólag segítségre szorul. Fel is ajánlom, de mint kiderül, az a probléma lényege, hogy egy mintegy 50cm-es „lelépőn” próbálja a férje sikertelenül lejuttatni, talán azóta sikerült neki. A zamatos muskotály íz az oldal-völgyi tavacszkákig még ott „leng” a számban. A felújított országúton átvágva, ami rendszeres motoros találkozó helyszínévé vált, de most még csend van, a meredek kaptatónak nekivágva, az impozáns sziklák mellett élem át az első holtpontomat. Kénytelen vagyok egy kiflit betörölni, ami legfeljebb annyit segít, hogy

a zsákom lett könnyebb. De azért igyekszem, s a rövid áttűnés után, vonatozva érek a Varróházhoz, elsőként a mezőnyből. Ellenőrző pont helyett kerékpáros turisták és gyermekek sisere hada fogadnak. „Belazítok”, leülök, a hátam az állomás oldalának vetem, előkapok egy Burn-t, s máris készen állok a traccspartira egy kerékpáros sráccal, aki két kisgyermekével várakozik társaira. Se vége se hossza módon meséljük egymásnak a kerékpáros történeteinket. Régebben profi kerékpáros volt. Remekül kiegészítjük egymást, mert én a jobb, Ő bal kulcsontját törte el kerékpáros balesetben. Jól elvagyunk, amikor berobog egy magányos futó, és felindultan keresi a pontot. Mondom, hogy én is arra várok, de legyintve szalad tovább, Ő nem vár egy percet sem, neki „küldetése” van. Na ja! Nekem is! De azért nyugodtan vagyok, bevallom, már jól jött ez a kis kényszerpihenő. Még egy energiaszelettel is könnyíték a vállamon. Minden jó ha a vége jó! Befut a két pontőr, hidrálok, és uccu neki! A futó már jó pár perce elment, csak úgy porzott az aszfalt utána, bottal üthetem a nyomát. De azért hajtok, ahogy tudok. Elhatározom, hogy a zöld után a meredek emelkedőn még felszaladok, ami ugye „öngyilkosság”, de szeretném kipróbálni magam. Végül elmellőzöm a srácot, aki megdöbbenve konstatálja, „Te így futsz felfelé”. A tetőn azért hagyom, hogy beérjen, hiszen egy klasszissal jobb nálam, lefelé, amióta még 2007-ben a Bükkfensík50-en kifícamítottam az egyik ujjamat, csak óvatosan futok. De azért nem tágítok, végül megint beérem, s az úton elhúzok mellette. Időnként újra megközelít hátulról, ekkor már próbálok barátkozni, de nem sok sikerrel. Ezúttal emberemre akadtam, rajta semmilyen „szöveggel” nem találok fogást. Igazi sportember, akinek csak a cél elérése lebeg a szeme előtt. Lefelé megint elengedem, szándékosan lemaradok, s a távolban látom néha felbukkanni. A műútra leérve egyszer csak megint megpillantom, s a Leshely réten, amit nyüzsgő gyermekhad lep el, már újra a nyakán vagyok. Egy másik futó srác is érkezik, s végül hárman egyszerre érünk a pontra. Az első futó kicsit lelombozódott, mivel már ketten is a nyakán vagyunk. Azt mondja: én azt gondolom, hogy nagyon gyors vagyok, mégis utolértetek. Persze az „üldözőnek” mindig könnyebb dolga van, gondolom, neki csak tartani kell az iramot, aki az élen jár annak meghatározni. Rövidesen továbbindulnak, én még elbeszélgetek kicsit a két fiatal erdőben „rejtőzködő” pontőrrel, na meg elegendem lett a versengésből, szolidabb üzemmódra váltok. Útközben egy piros fejű feketeharkályt pillantok meg. Ezt a madarat az idei Vidróczki60-on láttam először!! Akkor még csak ujjal tudtam rá mutogatni, azóta viszont „jelentősen nőttek” ornitológiai ismereteim, fekete harkály felismerés kategóriában.

Felfelé haladva a várba, ma utoljára látom a srácot, most szembejön. Túlzottan nem örül a viszontlátásnak, ami az előbbieik alapján érthető is. Szerencsére a pontőr már fent van, így elkerülhető a 2007-es önfotózás. Egy árnyas padon még elvegyülök egy kicsit a helyi lakosság között. Két néni például arról beszélget, hogy amíg a nyugdíj nem jön, nem tudják kicseréltetni a kiürült gázpalackot, egyszerűen nincs miből. Ez mélyen megérint, s egy kicsit szégyellem magam, „hogy csak így heneve módon futkározok”, míg „a nép nyomorog”. Végül kirobbanok a faluból. Egerlátóig kifutok, ezzel felhasználom maradék ATP készletemet, amit a túra során már nem sikerül újra képeznem. Semmi baj, visz tovább a rutin és az akarat. A terep ismerős, számtalanszor jártam már erre, így tájékozódnom sem kell, csak hagyom hogy vigyen a lendület. A cél előtti utolsó ellenőrzőpont tájékán kerülök nagy dilemmába, sehogy sem találok a pontot. Körbejárom kétszer a környéket, még kiabálok is de sehol semmi. Bár gondolok rá, hogy nincs itt a pontőr, de kételyeim támadnak, hogy talán mégis elnéztem vagy félreértelmeztem valamit és kihagytam a pontot. Kicsit letörve továbbindulok, de az eset miatt végkép kiapad belőlem a küzdeni vágyás, azért haladok. Végül még két futó srác is utolér. Némileg felvidít, hogy ők sem találták meg a pontőrt.

14:30-kor futok be. Ez hajszállra pontosan megfelel a tervezettnek, 7 órás futamidő. Jobb energia-gazdálkodással talán 6:30-ig lefaraghattam volna, de az utolsó 10km-re, szerencsére

könnyű szakaszon, valahogy nagyon elfogytam. A célban a szokásos jó hangulat, az a megmagyarázhatatlan örömteli érzés fog el, mint már annyiszor. Rövidesen elköszönök, és a mai napon még egyszer utoljára kihasználva a hazai pálya előnyét, 10 perc múlva már a saját kádamban lubickolok önfeledten.

„Áll a határzat, áll erősen,
Be kell Egerbe mennem!
Mert ennyi édes vonzerőnek
Szívem nem állhat ellen.

(Petőfi Sándor: Eger mellett (részlet))

2009.09.20